

Казки про родину

Яку кару чоловік придумав вовкові

Яку кару чоловік придумав вовкові Раз була єдна пара: муж і жона. Жона була дуже джанглива і все ся вадила із своїм газдою. На біду прийшов вовк і з'їв чотири вівці з кошари. Газда ся бояв жоні тото повісти, бо знав, кедь повість, то підла буде його вечеря, айбо затаїти не мож було. І так він смиренно каже своїй жоні:

— Ай, жінко, не добре ся у нас стало. Жона звідать:

— Що таке?

— Я би-м тобі повів, айбо ти будеш дуже сердита. Жона звідать:

— Що тото? Що тото? Тогди газда каже:

— Та прийшов вовк у кошару і з'їв чотири вівці. Тогди жона зачне:

— А бодай би-сь ся, газдо, був не скольчив, такий ти у мене газда! Так то мені загородиш кошару! Готова праця пропадать!

На те каже газда:

— Цить, жоно, перебудемо ми тото; там шкода, де худоба. — Тогди взявся, пішов до сусіди і позичив єдно залізо, із котрим вовки імають, підставив на того місто, куди вовк зайшов, і лишив там на ніч.

Рано прийшов позирати і видить, аж вовк ся імив у залізо, і дуже ся зрадував, аж вовк ся імив. І так біжить ід жоні і каже:

— Ой, жінко! Я би ти щось повів, айбо то не таке, ги учора.

— Ну, що тото? До чорта, ти все мені якоїсь новини приказуєш!

— Ану ж, слухай, я вовка, котрий вівці поїв, імив!

— Ци ціле?

— Іди, позирай!

Жона пішла, видить вовка у залізі й каже:

— Хвала богу, гцо-сь 'го ймив. Тепер ци знаєш що? Тепер удумай таку кару, аби усе жив — аби ся усе мучив. Газда каже:

— Та що би тото було? Кедь 'му їсти не дам, іздохне з голоду, скоро здохне. Кедь 'го бити буду — і так іздохне од битки.

Тогди жона каже:

— Що мені до того!.. Дам ти три дні, удумай таку кару, ге-м ти казала.

Газда пішов і думать, і думать. Далі так собі гадать:

«Та ци треба більшу кару, ги моя!.. Відколи-м ся оженив, усе живу, а лем бідую. Та май ліпше буде, кедь я і вовка оженю».

Тогди біжить ід жоні й каже:

— Та уже кара на вовка готова! Нич не вчиню із ним, лем 'го уженю; буде жити і все бідувати!